

saa veed De sagtens ogsaa, at dette nærmest var et forgyldt Helvede for den unge Dame. Moderen holder ganske ugenert en hel Stab af betalte Galaner, og Faderen er simpelthen en Kæltring. For enhver Pris vilde Datteren ud af det Liv — det er Forklaringen! Jeg tror, hun havde taget omtrent en hvilken som helst nogenlunde præsentabel og skikkelig Mand, der havde haft Mod til at bortføre hende.“

Per vendte sig fra Billedet og saa gennemtrængende paa den lille snaksomme Maler.

„Bortførte han hende?“

„Naa, ikke just bogstaveligt. Men han havde altsaa Øje for sine Chancer. Og trods sin Grimhed og Fattigdom og sin endog meget borgerlige Fødsel — hans Fader er en Slags finere Marskandiser — havde han fornødent Mod ... eller Selvtillid ... ja vi kan godt sige Indbildskhed ... til at forsøge sit Held. Maaske har han anset sig selv for en Adonis. Paa den Naragtighed har han saa sejret! ... Har De, unge Mand, faaet fat paa den ironiske Livsvisdom, der gemmer sig deri? Er det i det hele gaaet op for Dem, at det i Virkeligheden betyder mindre, hvad man er, end, hvad man indbilder sig at være? — Mener De maaske, at Løjtnant Napoleon nogensinde var bleven Frankrigs Kejser, dersom han ikke havde haft den forrykte Ide, at der flød gammelt fransk Kongeblood i hans Aarer?“

Den verdensberømte lille Kunstnerdværg løftede sig ved disse Ord i sine højhælede Sko og snoede atter sit martialske Overskæg. Men Per trak sky sine Øjne til sig og sad længe tavs og fraværende.

*

*

*

Hjemme i København var der imidlertid sket det, at Nanny og Dyhring havde giftet sig. Samtidig havde Dyhring forladt „Falken“ for at overtage Stillingen som Chefredaktør af et ældre, anset Blad, „Borgerbladet“, der særlig havde Udbredelse i Forretningsverdenen.

Hans Svigerfader, Philip Salomon, havde dog ingen Del i denne Forfremmelse, der alene skyldtes Overretssagfører Max Bernhardts Indflydelse. Dyhring hørte til denne Mands mange